

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

KATTEBEETKOORTS. — Gevallen van kattebeetkoorts zijn zeer zeldzaam; men neemt algemeen aan, dat rattebeetkoorts, eventueel veroorzaakt door den beet van een hond, dezelfde ziekte is. G. E. BEAUMONT en A. MORTON GILL beschrijven in *The British medical Journal* No. 3872 van 23 Maart 1935 een ziektegeval bij een meisje van $14\frac{3}{4}$ jaar, dat op 11 November 1934 in het ziekenhuis werd opgenomen. Op 3 September was zij door een kat even boven haar rechter enkel aan den achterkant van haar (bloote) been gebeten; de wond was terstond uitgewassen, met jodium besmeerd en verbonden. Den 12den September zwol het been aan den kant der wond op, en een waterachtige afscheiding kwam te voorschijn; de wond brak door en een onpijnlijke knobbel ter grootte van een hazelnoot ontstond in de rechter lies. Er waren geen roode strepen, welke konden wijzen op lymfangitis. De eerst opgenomen temperatuur was 103° F., op 15 September 104° F. en twee dagen later normaal. Den 20sten September steeg de temperatuur plotseling tot 104° ; na flink transpireeren werd de toestand weder normaal; den 31sten September was de wond aan den enkel geheel genezen. Tot haar opneming in het ziekenhuis (11 November) had het meisje gemiddeld elke 5 dagen temperatuursverhooging gedurende twee dagen, welke gepaard ging met stijfheid in beide armen, stijfheid, maar minder, in de beenen, sufheid, weinig eetlust en verstopping. Een huiduitslag werd waargenomen twee weken na den beet en voorts bij elken koortsaanval; de uitslag kwam alleen op het gezicht voor in den vorm van twee roode gebogen lijnen boven het rechter oog. Een dag na de opneming in het ziekenhuis kreeg het kind weder een aanval; den 13den November braakte zij en was des nachts onrustig; de uitslag vertoonde zich als ronde plekken op het gezicht, de armen en den romp. Den volgenden dag was de temperatuur weder normaal en de uitslag verdween spoedig. Er hadden vervolgens aanvallen plaats op 17, 21 en 23 November. Hierna scheen de patiënte te genezen, doch op 15 December kreeg zij pijn in den rechter arm en temperatuursverhooging. Een diffuse zwelling van 5 bij $2\frac{1}{2}$ cM. werd bemerkt in den rechter musculus triceps; de huid ter plaatse was eenigszins warm en rood en de bovenarm kon moeilijk bewogen worden. Den volgenden dag werd een dergelijke zwelling aangetroffen op den linker arm in de oorsprongsplaats van den musc. extensor communis, den dag daarna had patiënte pijn aan de borstzijde en een ovale verdikking ($2\frac{1}{2}$ bij $1\frac{1}{4}$ cM.) kon worden gevoeld in den rechter musc. pectoralis major. Den daarop volgenden dag zweette het meisje sterk, de pijn en de zwellingen verdwenen spoedig. Op 22 December en 8 Januari hadden nog kleine aanvallen plaats en 20 Januari werd het kind ontslagen.

De agglutinatie in het bloed voor bac. typhosus, paratyphosus A en B en brucella abortus was op 15 November negatief. De reactie van WASSERMANN was 16 November zwak, 6 December sterk positief, 9 Januari negatief.

Ofschoon het ziekteverwekkende organisme niet kon worden aangetoond schijnt het buiten twijfel, dat zich hier een geval van sodoku heeft voorgedaan. De spierzwellingen zijn bij vroegere gevallen niet vermeld, evenmin als de conjunctivitis. De positieve WASSERMANN-reactie is een kenmerkende aanwijzing.

RÖNTGENOLOGISCH ONDERZOEK VAN GROOTE GROEPEN. — In de laatste jaren heeft het massale aaneensluiten van den Duitschen jeugd nieuwe eischen gesteld aan de artsen ter voorbehoeding van ziekten en wel in de eerste plaats van tuberculose. Een onderzoek naar tuberculose moet besmettelijke en contrôle-behoevende tuberculoselidiers leeren kennen, ook wanneer deze geen verschijnselen of klachten hebben, of deze symptomen trachten te verbergen. De eenige wijze om hier bevredigende uitkomsten te verkrijgen, is, naast een zorgvuldig physisch onderzoek, het Röntgenologische onderzoek, en wel de doorlichting. Tegen dit onderzoek zijn verschillende bezwaren te berde gebracht: men zou neurasthenielidiers kweken en den jongen menschen psychisch schade doen.

HANTSCHMANN heeft echter bij het onderzoek der Hitlerjungen „nur freudiges Verständnis" waargenomen. Ook is wel gezegd, dat de massale doorlichting zeer